

Sygn. akt: I C 766/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Leszek Bil
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Krystyna Hartung

po rozpoznaniu w dniu 19 lipca 2018 r. w Szczytnie na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

przeciwko L. P.

o zapłatę

oddala powództwo

Sygn. akt I C 766/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. w pozwie przeciwko L. P. domagał zasądzenia kwoty 7.215,53 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP, jednak nie wyższej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 19 marca 2018 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów sądowych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 31 stycznia 2007 roku Bank (...) S.A., będący poprzednikiem prawnym powoda, zawarł z pozwanym umowę nr (...) o wydanie karty płatniczej kredytowej Banku (...) S.A. i udzielenie limitu kredytowego. Zgodnie z umową bank udzielił pozwanemu odnawialnego limitu kredytowego w kwocie 3.000 złotych, zaś pozwany zobowiązał się do spłaty limitu kredytowego wraz z należnymi odsetkami oraz zapłaty opłat i prowizji należnych powodowi zgodnie z umową. Pozwany zaprzestał jednak wymaganych płatności umownych, wobec czego poprzednik prawny powoda wezwał pozwanego w dniu 27 listopada 2010 roku do spłaty zadłużenia przeterminowanego pod rygorem wypowiedzenia umowy. Z uwagi na brak wymagalnej płatności powód w dniu 30 grudnia 2010 roku wysłał do pozwanego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy. Po upływie okresu wypowiedzenia umowy zobowiązanie stało się w całości wymagalne. Na kwotę dochodzoną pozvem składa się kapitał w wysokości 3.483,76 złotych, odsetki naliczone do dnia 18 marca 2018 roku w wysokości 3.556,27 złotych oraz naliczone opłaty i prowizje w wysokości 175,50 złotych.

Pozwany L. P. zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawił się na termin rozprawy, nie usprawiedliwił swoje nieobecności, a także nie złożył odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 31 stycznia 2007 roku L. P. zawarł z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w K. umowę nr (...) o wydanie karty płatniczej kredytowej Banku (...) S.A. i udzielenie limitu kredytowego. Umowa została zawarta na czas oznaczony do ostatniego dnia miesiąca wskazanego na karcie głównej jako termin ważności tej karty. Strony postanowiły ponadto, że jeżeli przed 60-tym dniem do upływu terminu zakończenia umowy, Bank nie otrzyma pisemnego oświadczenia posiadacza, któremu bank wydał kartę główną, że rezygnuje z przedłużenia umowy lub Bank nie złoży posiadaczowi analogicznego oświadczenia – umowa przedłuży się na kolejne dwa lata bez konieczności sporządzenia aneksu. Zgodnie z § 10 umowy, gdy posiadacz rachunku karty zalega ze spłatą dwóch kwot minimalnych, Bank przed wypowiedzeniem umowy winien wezwać posiadacza karty do spłaty z 7 dniowym terminem, pouczając o możliwości wypowiedzenia umowy. W przypadku braku spłaty należności w terminie określonym w wezwaniu Bank może wypowiedzieć umowę. Okres wypowiedzenia umowy przez Bank wynosi jeden miesiąc.

(dowód: umowa nr (...) k. 19–21)

Pismem z dnia 27 listopada 2010 roku w uwagi na utrzymujące się zadłużenie przeterminowane i brak uregulowania wymagalnej płatności w kwocie 1.276 złotych Bank wezwał L. P. do zapłaty tej kwoty pod rygorem wypowiedzenia umowy.

Dnia 30 grudnia 2010 roku powód skierował do pozwanego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy. Pismo doręczono pozwanemu w dniu 10 stycznia 2011 roku.

(dowód: wypowiedzenie umowy k. 17, wezwanie k. 18)

W dniu 29 marca 2014 roku powód sporządził ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty.

(dowód: ostateczne wezwanie przedsądowe k. 16)

W dniu 7 grudnia 2017 roku powód skierował do pozwanego L. P. przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 7.119,13 złotych. Wezwanie doręczono pozwanemu w dniu 17 grudnia 2017 roku.

(dowód: wezwanie przedsądowe wraz z potwierdzeniem odbioru k. 14-15)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, że pozwany w toku procesu zachował postawę bierną. Nie złożył odpowiedzi na pozew i nie stawiał się na rozprawie, tym samym spełnione zostały przesłanki warunkujące i obligujące Sąd do wydania wyroku zaocznego. Zgodnie bowiem z art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 k.p.c. domniemania prawdziwości twierdzeń powoda o rzeczywistym stanie rzeczy, sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, sąd ma obowiązek przeprowadzić postępowanie dowodowe z urzędu (por. wyrok S.N. z 20.10.1998r. I CKU 85/98; Wyrok S.N. z dnia 15.03.1996r. (...) 26/96).

W niniejszej sprawie bezspornym było, że pozwanego z pierwotnym wierzycielem łączyła umowa o wydanie karty płatniczej kredytowej i udzielenie limitu kredytowego zawarta w dniu 31 stycznia 2007 roku oraz fakt, że pozwany nie wywiązał się z postanowień nałożonych na niego tą umową. Jednakże w przedmiotowej sprawie Sąd, orzekając po dniu wejścia w życie ustawy z dnia 13 kwietnia 2018r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2018.1104), zobowiązany jest badać z własnej inicjatywy na podstawie art. 5 ust. 4 przytoczonej umowy,

czy roszczenie nie jest przedawnione, a jeśli będzie - oddali powództwo. W ocenie Sąd w niniejszej sprawie roszczenie powoda jako przedawnione nie zasługuje na uwzględnienie.

Według art. 117 § 1 k.c. przedawnieniu ulegają roszczenia majątkowe, a taki charakter ma niewątpliwie roszczenie wynikające z umowy bankowej. Zgodnie zaś z art. 117 § 2¹ k.c. po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat sześć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej trzy lata. Bieg przedawnienia rozpoczyna się zaś od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 k.c.). Roszczenie staje się zaś wymagalne po upływie terminu do jego spełnienia.

W okolicznościach niniejszej sprawy za początek biegu przedawnienia uznać należy termin wypowiedzenia umowy przez bank tj. dzień 30 grudnia 2010 roku. Oznacza to, że trzyletni termin przedawnienia powyższego roszczenia upłynął w dniu 31 grudnia 2013 roku (art. 118 k.c. w zw. z art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw). Tymczasem pozew w rozpoznawanej sprawie, jako czynność, mogąca przerwać bieg terminu przedawnienia, po myśli art. 123 § 1 pkt 1 k.c., został wniesiony dopiero w dniu 19 marca 2018 roku, czyli już po upływie terminu przedawnienia. Jednocześnie powód nie udowodnił, że w okresie do dnia wniesienia niniejszego powództwa zaistniało jakiegokolwiek zdarzenie, które skutkowałoby przerwaniem biegu terminu przedawnienia.

Z podanych względów, na podstawie przytoczonych wyżej przepisów, powództwo należało oddalić jako przedawnione.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., (...)